

ELSŐ FEJEZET

– **E**z egy általános üzenet Long Island lakossága számára. Amikor először hallották az üzenetet, senki sem ismerte a hangot. De mindennap, egész nap, heteken át lejátszották, valamennyi elérhető hullámhosszon, hogy minden ember hallja a szigeten. A megfélemlített menekültek, akár csoportba gyűltek, akár egymaguk húzódtak meg a vadonban, egy idő után már kívülről tudták: kitartóan bömbölt minden rádióból, beleégett az elméjükbe és az emlékezetükbe. Néhány hét után már az álmaikat is kísértette, míg aztán végül már az alvás sem hozott átmeneti nyugalmat a halálos ítélet módszeresen, higgadtan ismételt kihirdetése elől.

– Nem akartuk ezt a megszállást, de a körülmények rákényszerítettek minket.

Ahogy azt idővel megtudták, a hang tulajdonosa egy McKenna Morgan nevű tudós volt, a többes szám pedig a Részlegesekre utalt, ezekre a megállíthatatlan szuperkatonákra, akiket laboratóriumi körülmények között hoztak létre, és tartályokban neveltek fel, hogy egy olyan háborúban vessék be őket, amelyet az emberek egymaguk nem tudtak volna megnyerni. Harcoltak, győztek, majd miután az Egyesült Államokba visszatérve hontalan és reménytelen állapotban talál-

ták magukat, fellázadtak teremtőik ellen, és egy újabb háborút vívtak, a Részleges Háborút – azt a háborút, amely véget vetett a világnak.

De a háború, amely véget vetett a világnak, mégsem volt az utolsó, mert tizenkét évvel később mind az emberek, mind a Részlegesek a kihalás szélén találták magukat – és a fennmaradása érdekében mindkét faj készen állt a másik elpusztítására.

– Egy Kira Walker nevű lányt keresünk. Tizenhat éves, 177 cm magas, körülbelül 59 kiló lehet. Indiai származású, a bőre halovány, a haja hollófekete, bár lehet, hogy levágta vagy átfestette, hogy álcázza magát.

Személyesen csak kevesen ismerték a szigeten Kira Walkert, de a híret mindenki hallotta: orvosgyakornok volt, a kórházban kapott kiképzést az RM-ként ismert járvány tanulmányozására. Azért ismerték Kira nevét, mert a lány megtalálta a gyógymódot, és megmentette Arwen Sato, a Csodagyerek életét – az első emberi kisbabáét, aki az elmúlt tizenkét hosszú év alatt nem halt meg három napon belül. Ám Kira hírhedt is volt, mert a gyógymód megtalálása során két alkalommal is minden provokáció nélkül rátámadt a Részleges hadseregre, amivel a helyiek érzése szerint felébresztette a Részleges Háború óta alvó szörnyeteket. Megmentette a világot, ám pusztulásra is kárhóztatta. Amikor az üzenet először elhangzott, az emberek többsége nem tudta eldönteni, hogy imádja-e vagy gyűlöli. A véleményük minden újabb emberhalál után egyre kevésbé volt árnyalt.

– Ha átadják nekünk a lányt, a megszállás véget ér. Ha továbbra is rejtegetik, mindennap kivégzünk valakit maguk közül. Kérjük, ne kényszerítsenek erre minket. Ezt az üzenetet addig ismételjük minden hullámhosszon, amíg eleget nem tesznek az utasításunknak. Köszönjük.

Az első napon egy idős férfit öltek meg, egy egykori tanítót abból az időből, amikor még voltak gyerekek. A neve John Dianatkah volt, méheket tartott, hogy mézes süteménnyel kínálhassa a tanítványait. Long Island legnagyobb településének, East Meadow-nak a közepén lőtték hátulról fejbe Részleges katonák, a testét az út mentén hagyták

annak a jelzésére, hogy komolyan gondolják a dolgot. Senki sem adta fel Kirát, mert akkor még büszkék voltak és töretlenek: csattogtassák csak a kardjukat a Részlegesek, az emberek nem fognak meghajolni előttük. Ám az üzenet újra meg újra elhangzott. Másnap egy fiatal, alig tizenhét éves nőt öltek meg, harmadnap egy idős hölgyet, utána pedig egy középkorú férfit.

– Kérjük, ne kényszerítsenek erre minket.

Eltelt egy hét, és meghalt hét ember. Két hét alatt tizennégy. A Részlegesek nem támadtak rá az emberekre, nem kényszerítették őket munkatáborba, egyszerűen csak bekerítették őket East Meadowban, és mindenkit visszatereltek, aki szökni próbált. Aki rátámadt egy Részlegesre, megverték vagy megkorbácsolták, aki pedig túl sok bajt okozott, könnyen a következő áldozattá válhatott. Amikor egy ember eltűnt, suttogva terjedt a szóbeszéd: talán sikerült megszöknie. Talán dr. Morgan vonszolta be vérfoltos laboratóriumába. Vagy talán másnap este ott találták egy utcán, egy Részleges előtt térdepelve, miközben a végtelenített üzenet a város minden hangszórójából üvöltött, majd elterült a földön, az agya helyén pisztolygolyóval. Mindennap egy kivégzés. Minden órában egy újabb üzenet, ugyanaz az üzenet, végtelenül, megállíthatatlanul.

– Egy Kira Walker nevű lányt keresünk.

De még mindig nem adta fel senki – nem azért, mert büszkék voltak, hanem mert nem tudtak róla semmit. Egyesek szerint elhagyta a szigetet, mások úgy vélték, az erdőben bujkálhat. *Hát persze hogy átadnának maguknak, ha itt lenne, de nincs itt, nem látják? Hát nem értik? Hát nem állnak le az öldökléssel? Már így is alig maradtak emberek, nem tudnának találni egy más módot? Segítenénk, de nem tudunk!*

– Tizenhat éves... 177 cm magas... indiai származású... a haja hollófeke...

Az első hónap végére az emberek már ugyanannyira féltek egymástól, mint a Részlegesektől, rettegetek a menekültek közt méregként ter-

jedő boszorkányüldözéstől – *te pont úgy nézel ki, mint Kira, talán beérik veled, talán ez elég lesz neked.* Tizenéves lányok, fekete hajú nők, bárki, aki kicsit is indiainak nézett ki, bárki, akiről úgy tűnt, hogy van valami rejtegetnivalója. *Honnan tudhatnám, hogy te nem Kira vagy? Honnan tudhatnák ők? Talán abbahagyják az öldöklést, még ha csak ideiglenesen is. És honnan tudhatnám, hogy nem te bújtatod valahol? Nem akarlak beárulni, de hát haldoklunk! Nem akarlak bántani, de rákényszerítenek!*

– Ha továbbra is rejtegetik, mindennap kivégzünk valakit maguk közül.

A Részlegeseket az embereknél erősebbnek, gyorsabbnak, kitar-
tóbbnak és minden tekintetben ügyesebbnek tenyésztették ki. Katonai
képzésben részesültek attól a pillanattól kezdve, hogy kiszedték őket
a tartályból, aztán meg oroszládként harcoltak, amíg el nem érték a
huszadik évüket, és meg nem ölte őket a lejáratí idejük. Azért akarták
megkaparintani Kira Walkert, mert dr. Morgan tudta, amit az emberek
nem: Kira maga is Részleges. Egy olyan modell, amelyet sosem láttak,
amelynek még a létezéséről sem tudtak. Morgan úgy vélte, Kira DNS-e
segíthet a lejáratí idő megoldásában. De még ha tudták volna is ezt róla
az emberek, nem érdekelte volna őket. Ők csak élni akartak. Egy ma-
roknyi ellenálló kint volt még a vadonban, a helyismeretükre támasz-
kodva igyekeztek túlélni és harcolni a kipusztulás ellen, bár veszésre
álltak. Ötszázezer Részleges jutott harmincötezer emberre – több mint
tízszeres túlerő –, és ami a harci képességeket illeti, egy nagyságrenddel
erősebbek voltak náluk. Ha a Részlegesek meg akarták volna ölni az
embereket, azok sehogy sem tudták volna megakadályozni ebben őket.

Amíg az ellenállás vezetője ki nem emelt egy nukleáris robbanófe-
jet egy elsüllyesztett tengerészeti rombolóból.

– Nem akartuk ezt a megszállást, de a körülmények rákényszerít-
ettek minket – ismételte az üzenet.

Ugyanezt hajtogatták magukban az ellenállók, amikor északra
csempészték a bombát, a Részlegesek területe irányába.

MÁSODIK FEJEZET

Owen Tovar hosszasan fújta ki a levegőt.

– Honnan tudta Delarosa, hogy van egy atombomba azon az elsüllyedt hajón? – Előbb Haru Satót, a hírt hozó katonát mérte végig tekintetével, majd a sziget felderítő tisztjére, Mr. Mkelére nézett. – És ami még lényegesebb: hogy lehet, hogy maga *nem* tudott róla?

– Az elsüllyedt flottáról volt tudomásom – válaszolta Mkele. – Arról azonban fogalmam sem volt, hogy nukleáris töltetet szállít. – Haru mindig magabiztosnak és higgadtnak látta Mkelét: rettentőnek, amikor különböző oldalon álltak, tökéletesen megnyugtatónak, amikor ugyanazon. Most azonban kétségbeesettnek tűnt, mint aki nem tud mit kezdeni a helyzettel. A tanácstalan Mkele bizonyos szempontból még felkavaróbb látványt nyújtott, mint az addigi borzalmak.

– Delarosa ellenálló egységének az egyik tagja tudott róla – szólt közbe Haru. – Nem tudom, hogy ki. Régen a tengerészetnél szolgált.

– És ennyi éven át megtartotta magának? – kérdezte Tovar. – Miért, talán meglepetésnek szánta?

Hobb szenátor dobolt az ujjaival az asztalon.

– Valószínűleg az a teljesen érthető félelem tartotta fogva, hogy ha elmondaná bárkinek is, megkeresnék, és fel akarnák használni. Márpedig most pontosan ez történt.

– Delarosa azt állítja, hogy a Részlegések felülkerekednek rajtunk – mondta Haru. A négy férfi a JFK nemzetközi repülőtér alatt mélyen húzódo alagútban tartózkodott. Az épület romokban állt ugyan, de a széles kifutópályák miatt könnyű volt észrevenni az esetleges lopakodó Részlegeseket. – Mármint végérvényesen. Azt mondja, az emberiség nem tud rendesen a talpára állni, amíg még léteznek Részlegések. És ebben az a szörnyű, hogy igaza van. Ami viszont nem jelenti azt, hogy egy atombomba felrobbantása bármit is javítana a helyzeten. Megakadályoztam volna ebben, de egy egész seregnyi gerilla áll az oldalán, és az én egységemből is szinte mindenki csatlakozott hozzá. – Haru a fejét ingatta. Ő volt a legfiatalabb négyük közül, alig huszonhárom éves, és már nagyon régen nem érezte magát ennyire gyerekeknek. Egészen pontosan a Szakadás óta. A sorscsapások és a káosz már magukban is rettenetesek voltak, de igazából most az az érzés keserítette el, hogy ez már megtörtént egyszer, tizenkét évvel ezelőtt, amikor véget ért a világ, és most ismét be fog következni. Akkor még gyerek volt, és most hirtelen újra gyerek lett, elveszett, megzavarodott gyerek, aki kétségbeesetten várja, hogy jöjjön valaki, lépjen közbe, és hozza rendbe a dolgokat. Egyáltalán nem tetszett neki ez az érzés, és gyűlölte is magát, amiért egyáltalán hagyta belopózni az elméjébe. Most már apa volt, tizenkét év óta az első apa, akinek a gyermeke életben maradt, lélegzett, egészséges volt, és most ez a gyermek az anyjával együtt ott van valahol, ennek az egész összevisz-szaságnak a közepén. Össze kell szednie magát, miattuk.

– Jobban kedveltem azt a nőt, amikor még börtönben volt – jegyezte meg Hobb. – Ezt érdemeljük, amiért megbíztunk egy terroristában. – Gyors pillantást vetett Tovar felé. – Kivéve persze a jelenlévőket.

– Nem, igaza van – mondta Tovar. – Rendszert csinálunk abból, hogy megbízunk fanatikuskban, márpedig ez ritkán sül el jól. Egész ügyes voltam terroristának, ahhoz mindenképpen eléggé, hogy átcíméztessen magamat „szabadságharcosnak”, és a végén vezető legyen belőlem... viszont szenátornak pocsék vagyok. Szeretjük azokat, akik kiállnak magukért, és felveszik a harcot, különösen akkor, ha egyet is értünk velük, de ami igazán számít, az a következő lépés. Az, ami a harc után következik. – Szomorúan elmosolyodott. – Mindenkit cserbenhagytam.

– A Részlegések inváziója nem a maga hibája volt – jegyezte meg Mkele.

– Biztos vagyok benne, hogy ezt az emberiség utolsó fennmaradt példányai örömmel fogják venni – válaszolta Tovar. – Kivéve, persze, ha a Részlegések inváziója nagy sikernek bizonyul, amely esetben kizárólag a sajátomnak fogom tekinteni a diadalt.

– Hacsak Hobb meg nem előzi – vetette oda Haru.

Hobb szenátor eldadogott valami mentegőzést, de Mkele feddően nézett Harura.

– Fontosabb dolgunk is van egymás sértegetésénél.

– Még ha jogos is – tette hozzá Tovar. Mkele és Hobb rámeredtek, de a szenátor megvonta a vállát. – Mi van, én vagyok az egyetlen, aki beismeri a hiányosságait?

– Egy elítélt háborús bűnös sétál a szigetünkön, atombombával fel-fegyverkezve – mondta Hobb. – Arról a szuperkatonákból álló hadseregéről nem is beszélve, amely egyenként lemészárol minket. Nagy kérdés lenne, hogy inkább erre koncentráljunk a személyes támadások helyett?

– Nem a szigeten fogja bevetni – vélte Haru. – Még Delarosa sem ennyire vérszomjas. Nem az a célja, hogy megölje a Részlegéseket, hanem az, hogy megmentse az embereket. Persze, ettől még meg fogja ölni a Részlegéseket, de nem úgy, hogy odavesszen az a kevés megmaradt ember is.

– Ez igazán rendes a nőtől – mondta Mkele –, de az atombomba nem éppen egy precíziós fegyver. Honnan tudjuk, hogy ésszel fogja felhasználni? A legjobb forgatókönyv szerint a kontinensre viszi, valahol a Részlegesektől északra felrobbantja, és hagyja, hogy a sugárzás végezzen velük. De ennél valószínűbb, hogy a White Plains-i központjukba viszi, ott robbantja fel, és akkor mivelünk is végez a sugárzás.

– Pedig lehet, hogy ez az egyetlen működőképes terv – jegyezte meg Hobb. – Nem tudjuk, hogy a Részlegesekre egyáltalán hat-e a radioaktív sugárzás.

– Milyen messze van innen White Plains? – kérdezte Tovar. – Van valakinél egy térkép?

– Nálam mindig – tette le Mkele az aktatáskáját az asztalra, és két halk kattintással felnyitotta a zárat. – Innen több napig tart az út White Plainsbe, mert meg kell kerülni a Long Island-i tengerszorost. – Kihajtogatott egy térképet, és leterítette előttük az asztalra. – Még ha hajóval kel is át a szoroson, ahol a legnagyobb esély van elkapni, legalább pár napra szüksége lesz, hogy eljusson odáig. Vagy akár hónapokra, ha óvatosan halad, és nem mutatja magát. Madártávlatban azonban nincs messze. White Plains és East Meadow között lehet... – a térképen rámutatott a két városra, és egy kopott műanyag vonalzóval lemérte a távolságot – ...mintegy negyven mérföld. – Felnézett. – Tudjuk egyáltalán, hogy milyen típusú bomba van nála? Mekkora a súlya?

– Azt mondta, hogy egy *Sullivans* nevű hajón találta – mondta Haru. – *Sullivans*, így, többes számban, nem tudom, miért.

– Az egy romboló – állapította meg Tovar – az Arleigh Burke osztályból. Már tizenkét évvel ezelőtt is idősebbnek számított, de nagyon megbízható, a tengerészet éveken át használta. A *Sullivans* öt fiverről kapta a nevét, akik mind ugyanabban a csatában haltak meg a második világháborúban.

– Azt hittem, nem tudott az atombombáról – jegyezte meg Hobb.
– Nem is – válaszolta Tovar. – De tengerészgyalogosként szolgáltam. Nemigen tud olyan hajót mondani, amelynek ne ismerném a leírását.

– Akkor beszéljen nekünk erről – mondta Mkele. – Az ilyen romboló fegyverzetéhez hozzátartozik a nukleáris robbanófej, vagy csak betettek egyet a raktérbe, hogy aztán öngyilkos merénylőként robbantsák fel magukat vele?

– Az Arleigh Burke-rombolókon Tomahawkok voltak – gondolkodott el Tovar. – Ezek kétszáz, esetleg háromszáz kilotonnás nukleáris robotrepülőgépek. Távolról indított támadásra tervezték őket, de a Részlegesek elégséges elhárító rendszerrel rendelkeztek ahhoz, hogy leljék őket, mielőtt célba érnének. Feltételezhetően azért tartották Long Island partvonalánál, mert helyszíni robbantásra készültek. Feláldozták volna a teljes flottát, valamint New York, New Jersey és Connecticut nagy részét, de szinte biztosan elpusztították volna a Részlegeseket.

Haru grimaszolva gondolt bele ismét, hogy mennyire kétségbeeshetett a régi kormány, ha egyáltalán csak elgondolkodott egy ilyen terven – bár valószínűleg az sem volt elkeseredettebb helyzet, mint a mostani. Ha az a tét, hogy egészen biztosan véget ér a világ, egy atombomba nem is olyan nagy ár érte: mindenkit megölsz egy adott hatókörön belül, mindent elpusztítasz évtizedekre, de a Részlegeseknek annyi. Lehet, hogy valóban megérte volna. De most, hogy az emberiség maradéka alig negyven mérföldre van tőlük...

– Mekkora a pusztítás hatósugara? – kérdezte Haru. – Az egész sziget belehalna?

– Nem feltétlenül – válaszolta Tovar –, de ne legyünk itt, ha nem muszáj. Egy ilyen töltettel a tűzgyólyó másfél mérföld széles lenne, és kétszáz millió fokok, a fizikai sokkhatás pedig öt vagy hat mérföldön belül mindent elpusztít. Minden, ami ezen a zónán belül van, lángra

lobban, és egy ilyen nagy, hirtelen keletkezett tűz elegendő levegőt szipant be egy hurrikán beindításához, a levegő hőfoka pedig felforralja a vizet. A becsapódási ponthoz képest... tíz mérföldnyi körben percekben belül meghal minden élőlény, és öt-tíz mérfölddel arrébb sem sokkal kisebb a pusztítás. Itt, a szigeten, nem éreznénk az elsődleges hatásokat, csak esetleg egy nagy puffanást, és aki egyenesen a robbanás irányába néz, megvakul, de ennél rosszabb elvileg nem következhet be. *Elvileg.* Egészen addig, amíg a radioaktív porfelhőtől nem leszünk mindannyian leukémiások, és lassan, nyomorékká válva meg nem halunk.

– És mekkora az a radioaktív porfelhő? – kérdezte Haru.

– A nukleáris porfelhő nem úgy terjed, mint egy rengéshullám – mondta Mkele. – Anyag szóródik szét, ami azt jelenti, hogy a pontos kiterjedés az időjárásán múlik. Ezen a környéken az uralkodó szélirány északkeleti, tehát a porfelhő nagy része arra sodródna, de nekünk is jutna a perifériájából, pár lökés a széleken, némi lerakódás a tűzvihartól.

– A szél irányában kilencven mérföldön belül mindenki meghal két héten belül – állapította meg Tovar. – Reméljük, hogy nem változik a szélirány.

– Tehát a Részlegesek tényleg elpusztulnának – vonta le a következtetést Hobb.

– Mindenki elpusztulna, aki a kontinensen van – bólintott Mkele. – De ilyen közel a becsapódási zónához rengeteg embert is elveszíténék, még ideális körülmények között is.

– Igen, de a Részlegesek eltűnnének – ismételte meg Hobb. – Vagyis Delarosa terve beválna.

– Azt hiszem, nem fogja fel ennek a következményeit... – kezdett bele Haru, de Hobb a szavába vágott.

– Azt hiszem, maga sem – csattant fel a szenátor. – Most őszintén, mik a lehetőségeink? Azt gondolja, hogy meg tudnánk állítani? Az egész Részleges hadsereg hetek óta próbálja megtalálni Delarosát,

sikertelenül. Mi még kimenni is alig tudunk ebből a bunkerből anélkül, hogy ránk lőjenek, úgyhogy egész biztos vagyok benne, hogy mi sem találánk meg. Talán a csapata nagyobb részét igen, mert erre léteznek protokolljaink, de a nukleáris töltettel útnak indított kommandót már minden bizonnyal lehetetlen visszahívni. Akár tetszik, akár nem, az a bomba fel fog robbanni, és erre fel kell készülnünk.

– A Részlegesek el fogják kapni – vélte Mkele. – Egy nukleáris robbanófejet nem olyan könnyű szállítani, nehezen fog tudni elrejtőzni.

– És ha ez bekövetkezik, képes azonnal felrobbantani – mondta Hobb. – Ha legalább húsz mérföldnyire van East Meadow-tól, a lakosság többsége biztonságban van, a sugárzást pedig északra, White Plains felé fogja fújni a szél.

– Már amennyiben eljut húsz mérföldnyi távolságra – vetette oda Haru.

Tovar felhúzta a szemöldökét.

– Képesek vagyunk ennyi feltételezésre alapozva kockára tenni az emberiség túlélését?

– Mit kockáztatunk? – kérdezte Hobb. – Elküldünk valakit, hogy állítsa meg Delarosát, mindenki mást pedig evakuálunk a szigetről. Csak akkor kockáztatunk bármit is, ha nem csinálunk semmit.

– Nem túlzott, amikor azt mondta, hogy milyen nehéz mozognunk – gondolkodott el Mkele. – Haru meg tudja csinálni, mert ki van rá képezve, és ismeri a terepet, de hogyan hajtaná végre a tömeges evakuálást feltűnés keltése nélkül?

– A robbanás után – válaszolta Hobb. – Elterjesztjük a hírt, mindezt előkészítünk, és amikor felrobbant a bomba, és a megszálló csapatok másra figyelnek, fellázadunk, megölünk annyi Részlegest, ahányat csak tudunk, és aztán futunk délre.

– Tehát a maga terve annyiból áll, hogy gyilkoljunk le egy nálunk erősebb ellenséges hadsereget, és aztán fussunk gyorsabban, mint a szél – állapította meg Tovar. – Még jó, hogy ilyen egyszerű az egész.

– Az evakuálást hamarabb kell megtenni – mondta Haru. – Még-hozzá most, hogy a maradéksugárzásnak még a széléből is kikerüljünk.

– Már megbeszéltük, hogy ez miért nem lehetséges – intette le Hobb. – Kizárt, hogy ennyi embert tudjunk mozgatni anélkül, hogy a Részlegések észrevennének és megállítanának minket. – A többiekre nézett. – Mondják csak, miért is van itt egyáltalán ez a kölyök?

– Értékesnek bizonyult – válaszolta Mkele. – Nem vagyunk abban a helyzetben, hogy lemondjunk bárki segítségéről.

– Maga is pont ezért van még itt – tette hozzá Tovar.

– A feleségem és a gyerekeim East Meadow-ban vannak – mondta Haru. – Tudják, kikről van szó, ahogy minden élő ember is tudja. És azt is tudják, hogy miért nem vesztegethetjük az időt. Arwen az egyetlen élő gyermek a világon, és fel fogja kelteni a figyelmet. Lehet, hogy már el is ragadták a Részlegések, és készülnek felválni, hogy tanulmányozhassák.

– Nem veszíthetjük el azt a gyermeket! – kiáltott fel Tovar, és Haru látta az arcán, hogy valóban fél. – Arwen jelenti a jövőnket. Ha ő meghal a robbanásban, vagy azt követően a sugárzástól...

– Ezért kell már most evakuálnunk – vette át a szót Haru –, még mielőtt Delarosa felrobbantja azt a bombát. Meg kell találnunk a módját!

– Hobb terve szerint a robbanást használnánk elterelésnek – gondolkodott el Mkele. – De mi lenne, ha valami mással terelnénk el a Részlegések figyelmét?

– Ha képesek lennénk bármi olyasmire, amivel le tudnánk rázni magunkról a Részlegéseket, már megtettük volna – morogta Hobb. – Nincs másunk, csak a bomba.

Mkele a fejét ingatta.

– Nem a hatalmukat kell megdöntenünk, csak a figyelmüket kell más irányba terelnünk. Delarosa gerillái már egy ideje ezt csinálják, több-kevesebb sikerrel, de ha valamennyien kimennénk az utcára...

– Akkor meghalnánk – vágta rá Tovar. – Úgy van, ahogy Hobb mondta, ha lenne egy biztonságos módja, már megtettük volna.

– Akkor nem biztonságos módon kell megtennünk.

Mkele szavait csend fogadta.

– Ennél már nem is lehet kiélezettebb és életveszélyesebb a helyzet – folytatta Mkele. – Nukleáris robbantás készül, a bolygó utolsó életben lévő embercsoportjától negyven mérföldnyire. Még a legjobb forgatókönyv szerint is, amennyiben sikerül megtalálnunk és megállítanunk Delarosát, egy olyan megszálló csapat karmaiban maradunk, amely kísérleti nyúlnak használ minket. Ha frontális támadást indítunk a Részlegesek ellen, minden egyes katonánk meghal, ezzel kapcsolatban nem táplálhatunk illúziókat... De ha van rá egy esély, hogy a többi ember elmenekülhet, ki merné vitatni, hogy megéri?

Haru a családjára gondolt: a feleségére, Madisonra, és a kislányára. Nem tudta elviselni a gondolatot, hogy Arwen apa nélkül maradjon, de Mkelének igaza volt – ha nincs más alternatíva, mint a faj kipusztulása, rettenetes szörnyűségek is elfogadhatóvá válnak.

– Így is, úgy is meghalunk – szólalt meg. – Legalább legyen valami értelme a halálunknak.

– Azért még ne jelentkezzen önkéntesnek – intette le Tovar. – A terv két részből áll: egy csapat eltereli a figyelmet, egy másik pedig a lehető legmesszebbre viszi a többieket, amennyire ez csak emberileg lehetséges. És ez nem játék a szavakkal.

– Tehát akkor elfutunk – állapította meg Mkele komor hangon. – Elmenekülünk a győgmód egyetlen lehetséges forrása elől. Vagy ezt már mind elfelejtettük volna?

A teremben ismét úrrá lett a csend. Haru lábában végigfutott valami bénító érzés. Bármilyen messze fussanak, az RM akkor is velük marad. Arwen azért élt, mert Kira megtalálta a győgmódot a Részlegesek feromonrendszerében, de az emberek mindaddig képtelenek voltak reprodukálni laboratóriumi körülmények között. Újra kell

kezdeniük, egy másik kórházban, márpedig évekre telhet, amíg találunk egyet, és azt működőképes állapotba hozzák – ráadásul semmi sem garantálja, hogy valaha is sikerrel járjanak. Ha a Részlegesek meghalnak, a gyógy mód szinte biztosan odavész velük együtt.

Haru látta a többiek arcán, hogy ugyanezen a megoldhatatlan problémán gondolkodnak. Kiszáradt a torka, a hangja erőtlennek hatott, amikor megtörte a csendet.

– A legjobb forgatókönyvünk lépésről lépésre közelít a legrosszabbhoz.

– A Részlegesek a legnagyobb ellenségeink, de egyben az egyetlen reményünk is a jövőre – mondta Mkele. Összetette, majd a homlokának támasztotta az ujjait, mielőtt folytatta. – Talán magunkkal kellene vinnünk párat.

– Ezt úgy mondja, mintha olyan könnyű lenne – vetette oda Haru.

– Hogy gondolja? – kérdezte Tovar. – Ketrecben tartjuk őket, és kiszedjük belőlük a feromont, amikor éppen szükségünk van rá? Maguknak ez nem hangzik roppant kegyetlenségnek?

– Az én feladatomban az emberiség védelme – válaszolta Mkele. – Ha ez jelenti a különbséget az élet és a kihalás között, akkor igen, ketrecben fogom tartani a Részlegeseket.

Tovar arca elkomorult.

– Mindig elfelejtem, hogy ugyanez volt a munkája Delarosa alatt is.

– Delarosa próbálta megmenteni az emberiséget – magyarázta Mkele. – Csak annyi volt a bűne, hogy hajlandó volt túl messze menni ennek érdekében. Egy időre úgy döntöttünk, hogy nem akarunk vele tartani, de most láthatjuk, hogy mire mentünk ezzel. Egy pincében bujkálunk, engedjük, hogy Delarosa vívja meg helyettünk a háborút, sőt komolyan felmerül bennünk, hogy szó nélkül hagyjuk felrobbantani egy atombombát. Már messze túl vagyunk azon a ponton, hogy válogassunk a morális megfontolások között. Vagy megmentjük az emberiséget, vagy nem.

– Ez igaz – ismerte be Tovar. – De jobban szeretném, ha a végén még mindig érdemesek lennénk a megmentésre.

– Vagy megmentjük az emberiséget, vagy nem – ismételte Mkele, ezúttal erőteljesebben. Végigmérte a többieket, először Hobbot. Az amorális szenátor szinte azonnal bólintott. Mkele ezután Haru felé fordult, aki csak egy pillanatig meredt rá, mielőtt szintén biccentett. *Ha nincs más alternatíva, mint a faj kipusztulása, rettenetes szörnyűségek is elfogadhatóvá válnak.*

– Nem tetszik a megoldás – jegyezte meg Haru –, de még mindig jobban tetszik, mint hogy mindenki meghaljon. Kifutottunk az időből, nincs jobb.

Mkele ezután Tovarhoz fordult, aki bosszúsan, frusztráltan emelte a magasba a kezét.

– Tudja maga, mióta harcolok az ilyen fasiszta eljárások ellen?

– Igen – válaszolta Mkele nyugodtan.

– Polgárháborút indítottam. A saját népemet is felrobbantottam, mert azt gondoltam, hogy a szabadság fontosabb a túlélésnél. Semmi értelme megmenteni minket, ha közben odavész az emberi mivoltunk.

– Ha túléljük, megváltozhatunk – válaszolta Mkele. – Egy rabszolgaságra épített ország is megváltható, de ha mindenki meghal, akkor nem.

– Ez helytelen – kötötte az ebet a karóhoz Tovar.

– Egy szóval sem mondtam, hogy nem az. Minden választási lehetőségünk helytelen. Ez a legkevésbé rossz a kilencvenkilenc közül.

– Vállalom a figyelemelterelés vezetését – döntötte el Tovar. – Az életemet adom, hogy maguk többiek elmenekülhessenek, és a lehető legdrágábban fogom adni az életemet. A fenébe, egyébként is mindig jobb voltam terroristának, mint szenátornak.

Szúrós tekintettel mérte végig a többieket.

– De azért ne mondjanak még le a helyes cselekvésről. Kell hogy legyen rá mód. – Újra szólásra nyitotta a száját, mintha még mást is

akarna mondani, de aztán csak megrázta a fejét, és megfordult, hogy kimenjen. – Remélem, hogy még időben rátalálunk.

Tovar keze már majdnem elérte a kilincset, amikor hirtelen megrázkódott az ajtó, majdnem kiugrott a zsanérjaiból, ahogy valaki kintről verni kezdte.

– Szenátor úr! – Egy fiatalember hangja, gondolta Haru, valószínűleg szintén katona. Tovar meglepetten nézett vissza a többiekre, majd kinyitotta az ajtót.

– Tovar szenátor úr! – jelentett a katona, aki majdnem megbotlott a saját lábában, annyira sietett. – Abbamaradt az üzenet!

Tovar összeráncolta a homlokát.

– Abbamaradt... az üzenet?

– A Részlegesek rádióüzenete – mondta a katona. – Abbahagyták a sugárzását! Egyetlen csatornán sem hallani!

Mkele felállt.

– Ez biztos?

– Minden hullámhosszt végigpásztáztunk.

– Megtalálták. – Harut megdöbbenette azt őt elfogó megkönnyebbülés és rettegés különösen keveredő érzete. Évek óta ismerte Kirát, és rosszul lett a gondolattól, hogy a Részlegesek kezére került, ám éppen Kira lenne az első, aki azt mondaná, hogy egyetlen lány élete bőségesen megéri, hogy ne haljon meg az a több száz ember, akit a Részlegesek hajlandók lennének miatta megölni. Gyűlölte, amiért eddig még nem adta fel magát, és idővel arra a meggyőződésre jutott, hogy biztos nincs is már a szigeten, hogy megszökött vagy meghalt, különben már biztosan előlépett volna. Kizárt, hogy valaki csendben meghúzza magát, miközben annyi embert kivégeznek. *De ha most elfogták, talán mindvégig itt volt...* A gondolattól elöntötte a düh.

– Nem tudhatjuk biztosra, hogy megtalálták a lányt – vélte Mkele. – Lehet, hogy csak a rádiótorony hagy ki ideiglenesen.

– Vagy egyszerűen csak feladták – mondta Hobb.

– Figyeljék tovább a hullámhosszokat! – utasította Tovar a katonát. – Szóljanak azonnal, ha hallanak valamit. Jövök, mihelyst tudok. – A katona bólintott, és elrohant. Tovar becsukta és kulcsra zárta az ajtót, hogy titokban maradjon a beszélgetés. Senki más nem tudott az atombombáról, és Haru szerint jól is volt ez így. – Mennyiben változtatja meg ez a tervünket? – kérdezte Tovar a többiek felé nézve. – Változtat ez bármin is egyáltalán? A bomba még mindig odakint van, és Delarosa valószínűleg továbbra is meg akarja valósítani a tervét. Még ha le is állnak a napi kivégzésekkel, csak idő kérdése az egész, és ennél nagyobb csapást nem tud mérni rájuk.

– Ha a Részlegések kivonulnak, az atombomba még vonzóbb lehetőségnek tűnik – mondta Mkele –, mert akkor többet is el tud intézni a robbanás.

– Kirával együtt – tette hozzá Haru. Nem tudta eldönteni, hogy ez milyen érzés a számára.

Tovar szomorúan elmosolyodott.

– Húsz perccel ezelőtt még azon gürcöltünk, hogy mivel tudjuk igazolni a támadást, most meg már képtelenek vagyunk lemondani róla.

– Delarosa végigviszi a tervét – szögezte le Hobb –, és nekünk is végig kell vinnünk a miénket.

– Nos, akkor gondolom, eljött az ideje, hogy megráncigáljuk az óriás szakállát – mondta Tovar. Mereven szalutált, az egykori tengerészgyalogos varázsütésre bújt ki az öreg, elcsigázott utazó köntöséből. – Öröm volt magukkal együtt szolgálni.

Mkele viszonzta a tisztelgést, majd Hobb és Haru felé fordult.

– Maguk felelnek az evakuálásáért.

– Mármint én – helyesbített Hobb.

– Mármint mi – hangsúlyozta Haru. – Ne gondolja, hogy csak azért, mert szenátor, maga a főnök.

– Az apja lehetnék.

– Ha ennél jobb okot nem tud mondani, semmiképp sem alkalmas vezetőnek. – Haru felállt. – Tud löni?

– Járok lögyakorlatra, amióta megalapítottuk East Meadow-t – háborodott fel Hobb.

– Akkor készítse elő a holmiját – mondta Haru. – Egy óra múlva indulunk. – Kiment a teremből, elmerülve a gondolataiban. Talán tényleg megtalálták Kirát a Részlegesek... de hol? És miért most, ennyi idő után?

És most, hogy elfogták, mihez kezdenek?

HARMADIK FEJEZET

Kira a sebészrobotra, a plafonról lelógó masszív fémpókra bámult. Tizenkét fényes, több ízületből álló kar forgott a helyére, mind-egyiknek a hegyén egy másik orvosi műszerrel: szikék és fogók vagy féltucat méretben, fecskendők élénk színű, cserélhető folyadéktartályokkal, valamint mindenféle tompa és hegyes eszközök, amelyeknek a funkcióját illetően Kira csak találgatni tudott. Tízéves kora óta részesült orvosi képzésben – most már jó nyolc éve –, de itt olyasmik is voltak, amikről még csak nem is álmodott.

A rémálmaiban azonban rendszeresen megjelentek. Ugyanebben a Connecticut állambeli Greenwichben található létesítményben zárta be, és kínozta meg dr. Morgan, mielőtt Marcus és Samm megmen-
tették az életét. Most pedig mindkettőjüket elhagyta, és saját akaratából, önként tért vissza ide.

A pók csendesen forgott, egy fényes fémcspesz nyúlt felé. Kira elnyomott egy sikolyt, és próbált higgadtan gondolkodni.

– Helyi érzéstelenítést a négyes, hatos és hetes pontra – mondta Morgan, miközben megérintette a megfelelő helyeket egy hatalmas fa-
li képernyőn, amelyen Kira testének diagramja mozdulatlanul függött a levegőben. – Most. – A pók habozás nélkül lenyúlt, és beszúrta a tüit

Kira csípőjébe és hasába. Kira elfojtott egy újabb sikolyt, összeszorította a fogát, és egyetlen, halk nyögésbe összpontosította a félelmét.

– Ezt nevezem ám modornak – mondta a másik fal mellett álló dr. Vale. – Igazán szívmelengető érzés, McKenna. Mint egy igazi tyúkanyó.

– Háborút indítottam ennek a lánynak a megtalálásaért – vetette oda Morgan. – Azt akarod, hogy engedélyt kérjek tőle, akárhányszor csak hozzányúlok?

– Egy aprócska „csak egy kicsit fog fájni” igazán elkelne – válaszolta Vale. – Netán egy „felkészült, Kira?”, mielőtt hozzálátunk a műréthez?

– Mintha bármit is jelentene a válaszom – szólt közbe Kira.

Morgan a lányra pillantott.

– A maga döntése, hogy itt van.

Vale horkantott egyet.

– Az a válasz sem jelentett sokat.

– Rengeteget jelentett – nézett vissza Morgan a fali képernyőre. Felvázolta a bevágási vonalakat. – Mély benyomást tett rám.

– Hát, akkor teljesen természetes, hogy kísérleti nyúlként kezeled – mondta Vale.

– Az a múltkor voltam – jegyezte meg Kira. – Ez most sokkal jobb, higgye el.

– Az ilyen választól csak rosszabb lesz az egész – ingatta a fejét Vale. – Mindig is jéghideg voltál, McKenna, de ez most a legszívtelenebb, legembertelenebb...

– Nem vagyok ember – mondta Kira, és döbbenetesen vette észre, hogy Morgan szinte szó szerint ugyanezt mondta, vele egyszerre. „Nem ember”. Egy pillanatra összenéztek, majd Morgan visszafordult a fali képernyőjéhez.

– Annak az érdekében, hogy kialakuljon egy... – Morgan tétovázott, mintha a megfelelő kifejezést keresné – egy békés munkakapcsolat, többet fogok kommunikálni. – Megnyomott néhány ikont a képernyőn, mire az három részre osztódott, az egyik oldal továbbra

is Kira testének diagramját mutatta, két kisebb méretű ablakban pedig újabb adatsorok jelentek meg, az egyik a „Lejárati idő”, a másik a „Kira Walker” címkét viselte. – Dr. Vale és én tagjai voltunk a Trösztnek, annak, a ParaGen tudósaiából álló csoportnak, amely létrehozta a Részlegeseket és az RM járványt. Természetesen nem állt szándékunkban a kihalás szélére sodorni az emberiséget, de a kár már megtörtént, és amint rádöbbsentem, hogy az embereket már nem lehet megmenteni, a figyelmemet a Részlegesek felé fordítottam. Az elmúlt tizenkét évben segítettem nekik egy új civilizáció kiépítésében, próbáltam kiküszöbölni a sterilitásukat és a többi, a DNS-ükbe kódolt hátrányukat. El lehet képzelni, mekkora meglepetésként ért, amikor elkezdtek meghalni, minden látható ok nélkül, pontosan húsz évvel a létrehozásuk után.

– A lejárató idő... – szólalt meg Vale.

– A lejárató idő a fényes bizonyítéka annak, hogy a Tröszt mindenről szólt, csak a kölcsönös bizalomról nem – mondta Morgan. – A segítségével létrehozott élő, gondolkodó lényeket előre programozták arra, hogy a biológiai határidejük elérése után alig pár óra alatt elporladjanak, és erről én semmit sem tudtam. Minden tölem telhetőt megtettem ennek a helyrehozására, és ezért vagyunk most itt.

– Azt hiszi, hogy bennem van ennek a gyógymódja – állapította meg Kira.

– Azt hiszem, hogy a maga testében van valami titok, amely segít nekem a gyógymód megtalálásában – pontosított Morgan. – Amikor legutóbb tanulmányozhattam egy laboratóriumban, rájöttem, hogy maga is Részleges. A Tröszt ezt is eltitkolta előlem. Akkor az első vizsgálataimból kiderült, hogy Részleges létére magában nincsenek meg a többiek genetikai fogyatékei: nem steril, nem állandó a kora, semmi sem gátolja magában a növekedést, sem más emberi funkciókat. Ha kiderül, hogy lejárató ideje sincs, talán vissza lehet fejteni a genetikai kódjának bizonyos töredékeit, ami segíthet megmenteni a többi Részlegest.

– Már mondtam neked, hogy az lehetetlen – mondta Vale. – A lejárati időt én programoztam beléjük. Sajnálom, hogy annak idején nem mondhattam el neked, de ez a helyzet. Kiegyensúlyozatlan voltál, és valóban nem bíztunk meg benned. De nem csak rólad volt szó. Armin sem osztott meg velem bizonyos részleteket.

Armin, gondolta Kira. Az apám... illetve, az a férfi, akit korábban annak hittem. Hazavitt, hogy saját gyerekeként neveljen fel, és el sem mondta nekem, hogy mi vagyok. Talán valamikor elmondta volna. Most meg már senki sem tudja, hogy hol lehet. Vajon meghalt? A Tröszt összes többi tagja túlélte a Szakadást. Trimble és Morgan itt, a Részlegesekkel, Vale az Övezetben elbújtatott emberek egy csoportjával, Ryssdal Houstonban, ahol „környezeti kérdéseken” dolgozott, akármit jelentsen is ez, míg Nandita Long Islanden, az emberekkel.

Nandita. A nő, aki felnevelt, és aki szintén nem mondta el nekem, hogy Részleges vagyok.

Dr. Morgan meg akart ölni, de ő legalább nem is állította be magát másnak, mint aki valójában.

– És ha még találsz is itt valamit – folytatta Vale –, hogyan fogod beépíteni a Részlegesek génszekvenciájába? Génmódosítással? Több száz-ezer egyénről van szó... Még ha a rendelkezésünkre állna is egy ilyen tömeges génmódosításhoz szükséges létesítmény és személyzet, nincs rá időnk, hogy végigvigyük. Hány Részleges maradt meg, félmillió?

– Kétszázezer – válaszolta Morgan, és Kira önkéntelenül is megdöbbent az alacsony számon. Morgan hangja komornak és elcsigáztottnak hatott. – Csoportokban hozták őket létre, és így is hálnak meg. A következő hullámra alig pár hét múlva kerül sor.

– És mind katonák – jegyezte meg Vale. – Gyalogosok és pilóták, esetleg néhány kommandós, de a vezetők mind meghaltak. Ami pedig még lényegesebb, az orvosok is. Nincs más, mint te meg én, és nem lennénk képesek még a tizedét sem ellátni a lejárati idejük elérése előtt. Még akkor sem, ha tudnánk, hogy mit kell tennünk.

– Éppen ezért muszáj tennünk valamit – mondta Kira. Eszébe jutott Samm, mindaz, amin ők ketten átmentek, és az utolsó, szörnyűséges, ugyanakkor szenvedélyes pillanatuk. Szerette, és ha az önfeláldozása életben tarthatná... – Mindenki haldoklik világszerte, emberek és Részlegesek egyaránt. Azért adtam fel magamat, mert ez a legjobb esélyünk arra, hogy bárkit is megmentsünk. Úgyhogy akkor lássanak már hozzá.

Vale arca elkomorult.

– Segíteni próbálok magán, Kira, ne szemtelenkedjen velem.

– Nem ismered valami jól – mondta Morgan, akinek a hangja kisé megenyhült.

Vale egy pillanatra bámulta, majd mordult egyet, és elfordult.

Morgan Kirára nézett.

– Legutóbb csak felületesen vizsgáltuk meg a szaporodószerveit, de akkor még azt hittük, hogy ember, így nem tulajdonítottunk ennek prioritást. Ma több biopsziát is fogunk végezni.

Kira már zsibbadtnak és élettelennek érezte a csípőjét és a hasát. Visszanézett Morganre, megkeményítette az elhatározását, és csendben bólintott.

– Most – mondta Morgan, mire a pók szétnyitotta a késeit.

NEGYEDIK FEJEZET

— **H**úzd ki az utolsó csövet – mondta Heron. A hangja fémesnek és távolinak hatott a rádión keresztül, és Samm ismét beleborzongott, hogy milyen a kapcsolat nélkül kommunikálni egymással. A Részlegesek a hatékonysága miatt használták a feromon alapú kommunikációt, egyetlen hangtalan csomagba tömörítve szavakat, érzelmeket és taktikai információkat. Most, hogy egymás mellett dolgoztak, ám kizárólag a sisakjukra rögzített rádiókészülékeken keresztül kommunikáltak egymással, süketnémának érezték magukat. Samm még mindig nem értette, hogy képesek erre az emberek.

Bármennyire nehéz is volt az átalakított búvárfelszerelés használata, nem volt más megoldás. Ha valamelyikük belélegez akár csak egy leheletnyit is a laboratórium levegőjéből, másodpercek alatt az eszméletét veszti.

Samm lassan kihúzta az utolsó csövet az eszméletlen Részleges furcsa fémmaszkjából. Tíz Részleges feküdt kómában dr. Vale régi laboratóriumában, mélyen aludtak az Övezet egy titkos alagsorában. Vale itt tartotta őket eszméletlen állapotban tizenhárom éven át, növényként gondozta őket, és begyűjtötte a szervezetükből a Leselkedő feromont, ezt a mesterséges vegyi anyagot, amelyet minden Részleges

természetes úton állított elő, és amely az RM egyetlen ismert gyógy módja. Ezek a Részlegesek tartották életben az embereket az Övezetben több mint egy évtizeden át, ők tették lehetővé a számukra, hogy egészséges gyerekek szülessenek, amit a Long Island-i emberek teljesen képtelenek voltak elérni. Ez a tíz Részleges... *Nem*, javította ki magát Samm, *ez a kilenc Részleges*. Ez a kilenc Részleges adta meg az Övezetnek az életet és a reményt, amit a világ vége óta egyetlen más ember sem érezhetett át. Talán még régebb óta. Ők voltak a megmentők. De tudtukon, akaratumon kívül, eszméletlenül, és Samm nem hagyhatta, hogy ez így menjen tovább. A tizedik Részlegest, akinek olyan furcsa maszkja volt, dr. Vale úgy módosította, hogy egy másik feromont bocsásson ki magából, amelynek a hatására bármely Részleges azonnal az eszméletét veszíti. A puszta közelsége volt a fegyvere.

Samm és Heron most kikapcsolták, de még mindig nem volt fogalmuk róla, hogy mit kezdjenek vele.

– Ez a cső pumpálta tele altatóval az egész épületet – mondta Heron. – Most, hogy elvágtuk a forrását, elvileg csak a közvetlen közelére korlátozódik a hatása.

– Van rajta névcédula – hajolt közelebb Samm. – Williams. – Megfordította a dögcédulát, hogy elolvassa a hátulján látható számsort. Nem tudta pontosan értelmezni, de annyira ismerte a kódrendszert, hogy megállapítsa, Williamst a hármas számú ezredhez osztották be. *Abba a csapatba, amelyet hátrahagytunk Denver és a NORAD őrzésére, miután elfoglaltuk*. Feltételezte, hogy a teremben fekvő többi Részleges is ugyanahhoz az egységhez tartozott. Ismét megfordította a cédulát abban a reményben, hogy talál rajta még valamit, ami elsőre elkerülte a figyelmét, de nem volt ott semmi. Ami nem is volt igazán meglepő, hiszen a Részlegesek többségének csak keresztneve volt, az viszont furcsa, hogy ennek meg csak *családneve*. Eltűnődött. Mi lehet a története ennek a katonának? Honnan kapta a nevét, mit csinált, hogyan gondolkozott, hogyan élt? De ezek az információk

mindörökre elvesztek. A saját génjei álomban tartják élete hátralévő részében.

A legkegyetlenebb dolog, aminek Samm valaha is a szemtanúja volt, pedig látta a világ végét is.

– A maszk belé van ültetve – állapította meg Heron, miután kesztyűs kézzel próbálta finoman megmozdítani Williams álarcát. Közélebb hajolva Samm látta, hogy a lánynak igaza van. Nem is maszk volt, hanem egy kibernetikus implantátum, amely elfedte, vagy inkább helyettesítette a katona orrát, száját, állkapcsát és nyakát. Oldalt kopolyúszerű szellőzőnyílások álltak ki, a felületét pedig fűvókák és szelepek fedték el. *Az egész testét egyetlen célra építették át, gondolta Samm, ennek az altatószernek a terjesztésére. De aztán végignézett a saját testén. Engem is egyetlen célból építettek meg. Mindnyájunkat. Fegyverek vagyunk, mint ő.*

Még az önmegsemmisítést is belém tervezték a lejáratí idövel.

Amit nyolc hónap múlva fogok elérni.

– Még mindig nem döntöttük el, hogy mit tegyünk vele – szólalt meg.

– Egyelőre itt hagyhatjuk – vélte Heron. – Vale éveken át tartotta jó egészségben, és még mindig hozzá van kötve az életmentő szerkezetekhez. Most, hogy lekapcsoltuk a csöveket, bejárhatjuk az épület többi részét ilyen hülye sisakok nélkül, felvihetjük a többi Részlegest, hatótávolságon kívül, és feléleszthetjük őket.

– És aztán? – kérdezte Samm. – Mindörökké itt tartjuk?

– A lejáratí ideje végéig, igen – válaszolta Heron.

– Olyan, mint egy élő holttest. Ez kegyetlenség.

– Megölni is az lenne.

– Úgy gondolod? – Samm sóhajtott, a fejét ingatta, és körbenézett a teremben, az elsorvadt, hullaszerű Részlegesekre. – Nyolc hónap múlva mindannyian meghalunk. Én az utolsó szállítmányhoz tartoztam, és ha nekünk végünk, nem marad már senki. Az emberek

hosszabb ideig élnek, de az RM gyógymódja nélkül a fajuk képtelen szaporodni, és akkor ők is ugyanúgy meghalnak, mint mi. Az egész világ lélegeztetőgépen van, és...

– Samm. – Heron hangja hidegnek és sterilnek hatott. Samm nem tudta megállapítani, hogy most valóban nyersen beszél, vagy a kapcsolat miatt az együtt érző, vigasztaló érzésektől is el vannak vágva. Heronnál ezt még a legjobb körülmények között sem lehetett tudni. – A túlélés az egyetlen, amit tehetünk. Ha végünk lesz, hát végünk lesz, de amíg csak életben vagyunk, még mindig van rá egy esély, ha soványka is, hogy eljön a következő nap, meg az azutánai, és így tovább. Lehet, hogy a világ megöl minket, és lehet, hogy nem, de ha feladjuk, az olyan, mintha önkezünkkel vetnénk véget az életünknek. És azt nem fogjuk megtenni.

Samm Heronra nézett, értetlenkedve, hogy a nő látszólag menynyire törődik az ő jólétével. Ez nem vallott rá, és a kapcsolat segítségével nélkül fogalma sem volt róla, hogy miért viselkedik ilyen furcsán. Próbált olvasni az arcáról, ahogy Kira szerint az emberek szoktak – Heron kémmodell volt, a legemberibb a Részleges modellek közül, és sok érzelm ült ki az arcára. Ám Sammnek egyszerűen nem volt elégséges gyakorlata az arckifejezések értelmezésében, még akkor sem ment volna, ha nem fedi el a vonásait a bűvársisak.

Így hát nem nagyon tehetett mást, mint hogy válaszol.

– Ez nem is merült fel bennem igazán – mondta. – Sosem adom fel. – Williamsre nézett. – De ő akkor sem tudná feladni, ha akarná. Nem tudhatjuk, mennyire szerencsétlen állapotban van. Lehet, hogy szenved, de legalábbis eléggé a tudatánál van ahhoz, hogy bezárva érezze magát, vagy még annál is rosszabbat. Nem tudhatjuk. Arra mindig megvan az esély, hogy mi rátaláljunk valami újra, ahogy mondtad, de mi van övele? Vale azt állította, hogy elveszett a hozzá hasonló Részlegesek előállításához szükséges technológia, és ez magába foglalja a folyamat visszafordításának a lehetőségét is. Ő már sosem lesz a tu-

datánál... sosem fog újra élni. Nem tudom, hogy az ő életét megéri-e megőrizni. Lehet, hogy az eutanázia lenne a legkegyesebb választásunk.

Heron egy pillanatig csendben nézte Sammet, mielőtt halkan válaszolt.

– Tényleg meg akarod ölni?

– Nem.

– Akkor miért beszélünk erről egyáltalán?

– Mert talán most nem az számít, hogy mit *akarok*. Lehet, hogy a legjobb döntést a legnehezebb meghozni.

Heron elfordult, és matatni kezdett a közvetlenül Williams mellett fekvő Részlegessel. Ellenőrizte az életjeleit, mielőtt óvatosan lekapcsolta az életfenntartó berendezésről, egyenként húzva ki a csöveket. Samm tudta, hogy nem öli meg, hanem kiszabadítja, ez volt a tervük következő lépése. Ellenőrizte a saját oxigénszintjét a bűvársisakban, bár ez felesleges elővigyázatosság volt, hiszen több órájuk maradt még hátra, és még egyszer leolvasta Williams érzékelőinek állását. Elméletileg életben volt, a teste meg annyira egészséges, amennyire egy hosszú kómában fekvő beteg lehet. A többi kilenc Részleges felé fordult, és segített Heronnak lekötni őket a gépekről.

Az első két kerekeshordágyat a lifthez tolták, hogy felvigyék őket. Az Övezetben élő emberek odakint vártak, élükön azzal a kettővel, akikben Samm tudta, hogy igazán megbízhat: Phannal, az alacsony, mindig vidám vadással, és Calixszal, az Övezet legügyesebb felderítőjével, akit most tolószékhez kötött egy lőtt seb a lábán. Calix ridegen mérte végig Heront, ahogy kitolták a két Részlegest az épületből, de mire odaértek hozzá, már felengedett, és tárgyilagosan szólalt meg.

– Nem akartam elhinni, hogy ez igaz lehet – bámult a kómában fekvő Részlegesekre.

– Még nyolcan vannak odalent – vette le Samm a bűvársisakot. A levegő friss volt, semmi nyoma benne az altatónak. – Mind ugyanolyan nyúzott, mint ezek ketten.

– És tőlük szerezte dr. Vale a gyógymódot – állapította meg Phan. Óvatosan megérintette az egyik eszméletlen Részleges karját. – Nem tudtuk. Sosem hagytuk volna, hogy... – Felnézett Sammre. – Sajnálom. Ha tudtuk volna, hogy rabszolgasorban tart Részlegeseket, mi biztosan... Nem tudom. De valamit biztosan tettünk volna.

– A Szakadás óta ezernél is több gyerekünk született – szólt közbe Laura, egy idősebb nő, Vale távollétében az Övezet kinevezett vezetője. – Azt akarod mondani, hogy hagytuk volna őket meghalni.

Phan elsápadt, ami a sötét arcbőréhez képest komoly teljesítményt jelentett.

– Nem ezt akartam mondani, csak...

– Azt akarja mondani, hogy legszívesebben visszavinné őket? – kérdezte Heron. Úgy nézett Laurára, mint egy lecsapni készülő kígyó. Még mindig rajta volt a sisak, és a rádiótól a hangja fenyegetőnek, gépiesnek hatott. Samm közbelépett, mielőtt kezelhetetlenné válik a helyzet.

– Már mondtam, hogy én magam veszem át a helyüket – jelentette ki. – Maguknak szükségük van a gyógymódra, és én ezt teljesen megértem, úgyszólván megkaphatják tőlem. Önként. A rabszolgák szabadon távozhatnak, és mindenki örülhet.

– Amíg Samm meg nem hal – tette hozzá Heron. Samm úgy vélte, direkt beszél nyeglén, és küldött felé egy erős szidalmazást, mielőtt rájött volna, hogy a sisak miatt a lány még mindig el van vágva a kapcsolástól. Így inkább ránézett, próbálta ugyanazt az éles tekintetet reprodukálni, amit oly sokszor látott Kirától, amikor haragudott rá. Heron visszavigyorgott, csendben mulatva rajta, amiből Samm arra következtetett, hogy nyilván nem jól csinálta. *Legalább tudja, hogy mit akarok mondani, még ha nem is érdekli.*

Calix a nyakát nyújtogatva a háta mögött gyülekező emberekhez kiáltott.

– Vigyétek be őket a kórházba, és szóljatok, hogy még több is megy! – A tömeg tétovázott, mire Calix egy újabb parancsot ordí-

tott, amiről még Samm is érezte, hogy erős szóbeli pofonnak szánja.
– Most!

– Ezek Részlegések, Calix – szólalt meg egy idősebb férfi, akinek gyanakvó tekintete Sammre és Heronra is kiterjedt.

– Akik több mint ezer gyermeket mentettek meg az RM-től – vágta rá Calix. – Többet tettek a közösségünkért, mint bármelyikünk, ráadásul a halál szélére kerültek emiatt. Akinek gondot okoz, hogy segítsünk nekik, velem gyűlik meg a baja!

A férfi döbbenten nézett Calixra, erre a vékony, tizenhat éves, tolószékekben ülő lányra. Calix tekintete megkeményedett.

– Azt hiszed, nem tudok nyomatékot adni a szavaimnak? – sziszegte.

– Vigyétek csak be őket a kórházba – ragadta meg Laura az első kerekas ágyat. – Én is megyek. A többiek kísérik le őket, most, hogy már tudjuk, hogy biztonságos.

Samm hagyta, hogy Laura elhúzza tőle a kerekas ágyat, és lassan visszacsatolta a bűvársisakját a következő útra. Tudta, hogy ez most nem könnyű az embereknek, de látta, hogy mégis megcsinálják, és ez imponált neki. Lelke mélyén azonban tisztában volt vele, hogy Heron gyors, epés megjegyzése fedi valójában az igazságot: előbb vagy utóbb, tegyen bárki bármit, hozzon bármilyen áldozatot, a Részlegések meg fognak halni. És aztán meghalnak az emberek is, és mindennek vége lesz.

Kira azért ment el, hogy segítsen megtalálni a gyógymódot. Megtalálja időben, dr. Morgannel együtt? És ha igen, el fogják hozni ide?

Kira...

Viszontlátja még a lányt valaha?